

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΝΤΕ ΒΑΤΤΕΒΙΛ, Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ !

Ο Λουδοβίκος 14ος και οι άριστοκράτες της Έλβετίας. Αι συνωμοσίες των Έλβετών. Οπου εμφανίζεται η Αικατερίνη. Η περίεργη ζωή της. Η περιπέτεια της. Μονομαχία γυναικών ! Θαυμάσιος και, αλλά φίλους όχι. Σκοτώνει τον άνδρωπό που την αγαπάσε για να γίνει γυναίκα ένας πρωτεύου καπιά. Η δίκη της. Τα τρομερά βασανιστήρια. Η χάρις. Οι απόγονοί της κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τον καιρό που έβασίλευε στη Γαλλία ο Βασιλεύς "Ηλιος, όπως αποκαλούνταν το Λουδοβίκο 14ο, η Βέρνη της Έλβετίας αποτέλεσε ένα μικρο κρατίδιο, μία μικρο κομική άριστοκρατική δημοκρατία, ύποτακτη στην ισχύ βασιλεία των Γαλλών. Στά 1867, μία αντιπροσωπεία της Βέρνης πήγε να χειριστεί το Λουδοβίκο και να συζητήσει για μερικά τοπικά ζητήματα.

Ο Λουδοβίκος όμως δεν έδεδίχθηκε την αντιπροσωπεία αυτή, προσωπικά, αλλά την παρέπεμψε απ' ευθείας στο καρδινάλιο του. Και οι αντιπροσωπεία της Βέρνης έγύμνασαν τοπικισμους και οργανωμένοι στην πατρίδα τους. Τοτε μερικοί ηγερόνες, έχθροι της Γαλλίας, θέλησαν να έπωραληθούν της αναγκησως "αυτής των Έλβετών άριστοκρατών κατά του Λουδοβίκου. "Αρχισαν λοιπόν η οργανωσιες και σε λίγο ο αντιπροσωπεία της Γαλλίας στη Βέρνη βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση.

Η συνωμοσία εναντίον της Γαλλίας αποκουσε όληναι και περισοότερους οπαδούς ανάμεσα στους Έλβετους εταπατίδας. "Αλλ' ο "Αμελιό, όπως λεγότανε ο αντιπροσωπεία του Λουδοβίκου, δεν ήταν άνθρωπος που να τή χάνει έτσι εύκολα. "Αρχισε άμεσα κι' αυτός τις μηχανωσφιες, και προσπαθούσε να σχηματίσει ένα άλλο, δικό του κόμμα, φιλικό προς τους Γάλλους. Και όλο αυτό έντελος μυστικά, χωρίς αυτός ο ίδιος να φαίνεται καθόλου.

Ο μεγαλειότερος και ο καλύτερος συνεργάτης του "Αμελιό στις ενέργειες του αυτές ήταν μία γυναίκα που έμεινε ιστορική για την όμορφιά, την έξυπνάδα και την περαιτεταωδή ζωή της. Η γυναίκα αυτή λεγότανε Αικατερίνη ντε Βάττεβιλ.

Η Αικατερίνη είχε γονείς εύγενεις αλλά όχι και πλουσιους. Έμεινε όμορφη σε ηλικία δέκα τριών ετών, και από μικρή έδειχνε τό τί θα γινότανε μία μέρα. Ποτέ δεν την είδαν να παίζει με κοκκιες όπως όλα τα κοριτσάκια της ηλικίας της. Νευνόταν άφορτίκα, έιχε σε στους άγγους, έπαύναζε στο αυθηρουγειό ενός γέγου φίλου της, ο όποιος της έριτανε, για να την ευχαριστή, μικρά όπλα... Τά μόνυ παιγνίδια της ήταν τά μικρά πιστόλια της και ή έπαθες που έξεκρευόσε από τις αρχαϊκες πανολιες που κρεμότανε στους τοίχους του πατρικού της σπιτιού. "Ητανε δέκα όκτώ χρονών, όταν ή δουκάπη ντε Κρεκι την έσυμπάθησε και την έπλεσε στην ακολουθία της. "Αλλά δεν κατώφουσε πολλών ακολουθία να μείνει μαζί της.

Μά μέρα ή Αικατερίνη έμάλωσε με μία άλλη κυρία της ακολουθίας της δουκισσας. Και σαν άμαζόνα που ήτανε, έκλιωσε την κυρία αυτή σε μονομαχία. Η συνάντησις έγινε πραγματικά την άλλη μέρα. Οι φίλοι των δύο γυναικών που παρευρέθηκαν στη μονομαχία αυτή, έφρόντισαν να γεμισούν τά πιστόλια με μαροφιτι μονάχα κι' όχι με σφαϊρες. Και οι δύο αντίπαλοι, που δεν ήξεραν αυτην την λεπτορεια, άδειασαν τά πιστόλια τους κατάμουτρα ή μια στην άλλη, χωρίς να πάθουν τίποτε άλλο έξω απ' το τσοροφύρισμα των μελλώνων τον !

Θέλησαν τότε να συνεχίσουν ή μονομαχία με τό ξιφος, αλλά οι μάστιγες έμπηκαν στη μέση και τις έχόρισαν. "Οπωσδηποτε ή Αικατερίνη έγκατέλειπε την άλλη μέρα την ακολουθία της δουκισσας και άρχισε την τυχοδιωκτική της ζωή. Μετά καιρό έβρέθηκε στο Βάδεν. Ο πρεσβευτής της Πρωσίας εκεί είχε πάρει ως δάρο ένα άτιθασο άλογο που και οι Ικανότεροι καρβαλιάρδες δεν κατώφουσαν να τό υποτάξουν. Μία μέρα ή Αικατερίνη, είχε πάει σπου Πρώσου προσηενού, και είδε τό άγριο αυτό άλογο. Χωρίς λοιπόν να δώσει προσοχή σ' όσους την συμπόληναν να άποφύγει ένα τόσο επικίνδυνο τοίχημα, ή άμαζόνα μας έπληρωσε έπάνω στο περιφάνω ζώο, όωμης μπρός, έχάθησε την άγκωνή του δρόμου, και σε λίγο έαναγύρισε πλαγίζοντας θεριαμβεντικά στον άέρα τό μαστιγίο της, και όδηγώντας τό άλογο στο σταβλο του, ήμερο και ύποταγμαμένο σαν άρνι !..

"Όλα αυτά τά επεισόδια της άρρενωπής και πανωραίας αυτής κόρης, ήταν έπόμενο να της δημοφροήσουν ένα πλήθος από θαυμαστές, αλλά έλαχιστοες, κανένα σχεδόν άληθινό φίλο. Και όμως ή Αικατερίνη ήταν όραία όσο λίγες γυναίκες. Το πρόσωπό της έράγανε και τό σωμα της ήταν άληθινά άγαλαματένο, μά και οι άποκρασιακώτεροι άνδρες έδίσταζαν να ζητησουν τό χέρι μιας κόρης με τέτοιον, περαιότερο από άρρενωπό, χαρα-

κτήρο. Το μόο της έρω ικό έπεισδιο Ισαμε τότε είχε πάρει έναν έξοικειωτο τραγικό χαρακτήρα. Τί είχε σμνή ;

Η Αικατερίνη είχε λάβει μέρα με μέρα σε μία εύθυμη κυνηγετική εκδρομή. Σ ην ίδιυ έξι χη συμμείχει και ένας Γερμανός άξιομακός, ένας άρατος άντρας, τον όποιον είχε γοητευσει ή παράξενη αυτή ήρωίδα και σε μια στιγμή, που βρέθηκε μέσος μαζί της σ' ένα πυκνό μέρος του δάσους, ο άτυχης αυτός νέος θέλησε να φανή περαισοότερο τυλιμηρός άπέναντι της απ' ότι είχε φανή προηγουμένως. "Αλλ' αυτό ήταν κάτι που έξωρισσε τρομερά την ήρωισαν δη αυτη άμαζόνα, ή όποια χωρίς να χασοκαυρό τραβήξε τό πιστόλι της, τον απροβόλεσε και τον έπλεωσε γάτω από τό όλόγιο του με μία σφαίρα στο κεφάλι !..

Πέρασαν μερικά χρόνια άκόμα. Κ' ήσασα οι γνωστοί και φίλοι της Βαττεβιλ έμαθαν μ' έκκλησι τις, ότι ή Αικατερίνη παντρευότανε ένα φτωχο πάστορο, σ' ένα χωριουδάκι χωμένο μέσα σε κάποια βουνοπλαγιά, έναν άνδρωπό ήμερο, τρυφερό και χωρίς καμμία περσοια !

Μολαταύτα φαίνεται πως ή καινοτομία αυτή ζωή έγοητευσε την παράξενη αυτή νέα. Κλεισμένη στο πρεσβυτερίο της, έφρόντιζε για τον ήπιο της και περαισοιόταν τις όρνιθες, τις χήνες και τά περιστέρια της. Είχε κατορθώσει μάλιστα, χωρίς σε μερικές έπισηχημένες δασαυφώσιες, να δημοφροήσει ένα είδος μεγάλων, πολύ μεγάλων πετεινών : Κι' αυτό ήταν τό καυχήμα της !

"Όσον άφορά τον πάστορά της, ο καλοκάγαθος αυτός άνδρωπος έφοβότανε έξοικειωτικά την άρρενωπή σύζυγό του, ή όποια έπαυσε διαρκώς και γλεθσε μαζί του. "Απέθανε όμως γοηστος, ο άτυχης, και ή Αικατερίνη κατέβηκε στη Βέρνη, για να έναρχισή την τυχοδιωκτική της ζωή...

Εούχναζε στο αυθηρουγειό ενός γέγου φίλου της...

Αυτή ήταν λοιπόν ή έξαιρετική γυναίκα, την όποια ο "Αμελιό, ο αντιπροσωπεία του Λουδοβίκου 14ου στη Βέρνη, έχρησωσποίησε για να ανακαλύψει τους συνωμοσιες Έλβετους άριστοκρατάς και να κάμη να ναυαγήσουν τό σχεδία τους.

Η Αικατερίνη ντε Βάττεβιλ δεν ήταν μονάχα όραία οίτε μο άμα τοίχηρη και άφοβη γυναίκα. "Ηταν και φοβερά έξυπνη, σαταυική, μπορεί να πη κανείς. "Αρκεί να ποθμε ότι από την ήμερα που συναντήθηκε με τον άπειταλμένο του Λουδοβίκου σ' ένα φτωχικό σπιτάκι, στην άκρη της Βέρνης, ή μυστική της δράσις είχε τό πιο άπιστευτα άποτελέσματα. Δεν ήταν κατάσοπος ή Αικατερίνη, ήταν και πολύ περαισοότερο, και που μόνο στη σκοτεινή εκείνη έποχή και στά σκοτεινότερα άκόμη παρασκήνια της ήμπορει να άνα αλύθη κανείς.

Δεν μπορούμε να έκθουσομε έδώ όλες τις τεχνάσματα που μεταχειρίσθηκε ή δαμονία αυτή γυναίκα για να έξυπρησθήση τον "Αμελιό. "Οπωσδηποτε όλες ή συνωμοσιες που είχαν οργανωθει έναυαγούσαν ή μια μετά την άλλη, και οι άριστοκρατάς της Βέρνης δεν κατώφουσαν να βρούν μ' όλεις τους τις προσπαθειες την αιτία των άτυχηών τους αυτών. "Ενα άόρατο χέρι έγκρομεί με μιάς ό,τι εί άλλοι έκοπιάζαν να προετοιμάσουνε σιγά - σιγά στά κυρτά.

Τό πράγμα όμως δεν έμεινε μυστικό ως τό τέλος. Κανείς δεν έξερε σήμερα πως έπροβόθηκε ή Αικατερίνη. "Ενα βράδυ όμως, ή φρουρά της Βέρνης παρεβήσε την πόρα της, τη συνέλαβε και την ώδήγησε με τό νυχτικά της στη φυλακή. Η άριστοκρατική δημοκρατία της πόλεως ήταν μεν ύποτέλη στο Λουδοβίκο, είχε όμως και κάποια δική της άνεξαρτίσια. "Όσες προσπαθειες κι' άν έκαμε ο "Αμελιό, δεν κατώφουσε να όσση τη συνεναντιά του. Και ή Αικατερίνη έδικάσθηκε επί έσχάτη προδοσία και κατεδικάσθηκε σε θάνατο.

Είπε όμως ανεκδήγητα τά βασανιστήρια που υπέφερε προτήτερα μέσα στη φυλακή, για να όμολογήσει τάς μυστικές ενέργειες της. Της έσφριγγαν σ' ένα μαγγάνι, τά δάχτυλά της, ως από τό αιμα άναποθούσε και τά νύχια της έπεφταν χάμου ! Την έκρεμοσαν από τά χέρια και στά πόδια της τις έδεναν μά τρεβότα και βαρειά πέτρα. Τό αιμα κυλούσε από τά μπάστα και τά πόδια της, τό σωμα της ήταν γεμιστό πηγές ! Και για να την κάνουν να

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

H... ΑΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΣΕ!

ΠΡΟΣΩΠΑ : *Αλφόνσος Σαμουσέ έμπορος, Σόνια σύζυγός του, Μπέν φίλος τους.*

(*Η σκηνή στο σπίτι του Σαμουσέ*)
ΣΑΜΟΥΣΕ.— Πάλι νέο όραμα τιμής! Ένας εργατικός έπιασε τη γυναίκα του επ' αυτοφώρω με τον έραστή της

καις χωρίς να χάσει καιρό, τους περιβόλησε και τους έπλωσε και τους δύο νεκρούς! Μά την πίστη μου, διαβάζοντας κανείς τις έφημεριδες και τα ρομάντζα, βλέποντας τα θεατρικά έργα, θά έβγαζε το συμπέρασμα, ότι όλοι οι παντρεμένοι περνάνε τον καιρό τους άπατώντας ο ένας τον άλλον.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— 'Υπάρχει και κάποια εξαίρεση.
ΣΑΜΟΥΣΕ.— 'Η δική μας, έ... 'Αλλά πού ξέρεις!...
ΣΑΜΟΥΣΕ.— Πώς δεν ξέρω! Μπορώ να είμαι βέβαιη γι' το παρελθόν μου, όπως και γι' το δικό σου.
ΣΑΜΟΥΣΕ.— Γι' το δικό μου;... Μή λές μεγάλο λόγο.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Μην πολυμάς να με κάνεις ν' άνησυχώ! Φτωχέ μου Αλφόνσος!... Σε βριβαίνω πως δεν θά το πετύχεις.

ΣΑΜΟΥΣΕ, (έπιναλαμβάνει κάπως πειραγμένως).— «Φτωχέ μου Αλφόνσος!... Όποτε με περνάς γι' ήλιθιο.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— 'Εγώ;
ΣΑΜΟΥΣΕ.— Φυσικά! 'Ετσι εινε οι γυναίκες. 'Αν τις άπατησης είσαι ένας άθλιος, άν δεν τις άπατησης είσαι ένας ήλιθιος!

ΣΑΜΟΥΣΕ.— 'Ελα τώρα μη θυμώνεις... Δεν μου έκανες ποτέ σου άπιστίες, γιατί δεν εινε-στον χαρακτήρα σου.

ΣΑΜΟΥΣΕ, (ανάβοντας).— 'Α! δεν εινε στον χαρακτήρα μου! 'Όποτε είμαι πιστός ε;
ΣΑΜΟΥΣΕ, (γελώντας).— Μά γιατί σου κακοφαίνεται αυτό; Θά είχες, χωρίς άλλο, μεγαλύτερη αξία άν έκανες τό αντίθετο.

ΣΑΜΟΥΣΕ, (πηδώντας άπ' τη θέσι του).— Τί είπες; 'Α! θά είχα αξία άν... Λοιπόν, καλά! άκουσε! Δεν επέτηξα εγώ αυτό τον καινή. Σου δηλώσω όμως—να μη με λέν Αλφόνσο άν δεν εστ άπατησος. Χαμογελάς; Δεν με πιστεύεις... Λοιπόν άποψε καί άλλο θά σε άπατήσω. (Πηλαίει και πέρνει το καπέλλο του). Φεύγω...

ΣΑΜΟΥΣΕ, (λίγο άνήσυχ).— 'Ελα, φθάνουν ή άνοησίες.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Εινε άργά παιδί. Συγκροτούσα τόσον καιρό τον εαυτό μου, γιατί παρακαλώ; Για ν' άκούσω ύστερα από 15 χρόνον άρετή; αυτό που μου είπες... 'Α! 'Οχι... έχεις δίκιο. 'Ημουν μεγάλο ζώον... (φεύγει).

(*Η Σόνια μένει γι' μία στιγμή έντελώς σασι-σμένη από την άναχώρησι του άνδρός της*).

ΜΠΕΝ.— ('Αργά, σάν άνθρωπος που δεν μιλάει, παρά μονάχα όταν δεν μπορεί να κινή διαφορετικά.) Κάνετε άσχημα να τον έξουθήτε...

ΣΑΜΟΥΣΕ, (Ταραγμένη).— 'Εσείς γιατί δεν του είπατε τίποτα; Καθόσατε εκεί σάν κουτίνορο!...

ΜΠΕΝ, (Πολύ ήρεμος).— Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν μ' άρέσει ν' ανακαταύωμαι σ' ότι δεν με άραδιά.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Μά εινε φίλος σας... 'Α! 'Θεέ μου... Τί τον έπιασε; 'Επί τέλους δεν του είπα και τίποτα. Για πέστε μου όταν μιλούσε μαζί σας σές έξεδήλωσε ποτέ την έπιθυμία να με άπατησει;

ΜΠΕΝ.— 'Οχι! Καμιά φορά μονάχα γελώντας μου έλεγε; 'Πάντως εινε κυταρμένος στην έποχή μας, στην έποχή του ήλιθισμού και του ασηροτόμου τη-

πονή περισσότερο, την έννοιαν μ' ένα μαζού κουκάκιμο από κρημμένο ύφανμα, που έμποδίζει τις πληγές της να κλείσουν. 'Ότες' από τόσα μαρτύρια, που έκράτησαν δυο δολόκληρους μήνες, την ώδηγησαν στη λαμπτήρο, όπου ο δήμιος την έκτεριμενε με τό έιφος γυμνό.

'Αλλά ή δικαιοτέριη δεν πέθανε. Την τελευταία στιγμή ένας από τους γεροισιατάς της δημοκρατίας της Βέρζης έπηρε το λόγο και έξήγησε με εύγλωττες φράσεις ότι ή δικαιοσύνη, έχοντας ύψ' όψιν της τό άδαντιές φίλον, από τόσο άνήχη ή κατηγορουμένη, της χάριξε τη ζωή. 'Απο και και πέρα τά πράγματα έπληγαν καλά. Θέλησαν στην άρχη να τη στελιουν σ' ισοβία έξορία στο έξωτερικό. "Επειτα έξέδωσαν να τη στελιουν γι' μερικά χρόνια σε μιά επαρχία της 'Ελβετίας και στο τέλος την άφισαν ελεύθερη στη Βέρνη.

'Η Γαλλία έτίμησε πολύ τους άπογόνους της Αικατερίνης. 'Ο διο-αέγονος της Περεγκό ύπήθε ο πρώτος διοικητής της 'Εθνικής Τραπεζής της Γαλλίας. Αύτός άφησε δυο παι-διά, τον Κλαυδίο και την 'Ορτένσια. 'Ο πρώτος ύπήθε περιφρμος αβλικός και ή 'Ορτένσια έγινε γυναίκα του στρατάρχου Μαριόν και δούκισσα της Ραγούσσης.

λεφόνου να μη γνωρίζη κανείς παρά μονάχα μιά γυναίκα σ' όλη του τη ζωή! 'Αλλά δεν βαρύνται, τί σημασία μπορεί να έχη αυτό; άπόσ' έτσι είμαι τόσο εύτυχής!...

ΣΑΜΟΥΣΕ, (πολύ συγκινημένη). 'Αρχίζω πεινά να φοβούμαι γι' την εύτυχία μας.

ΜΠΕΝ.— 'Ελάτε τώρα, δεν πρέπει ν' άπελιζέστε... Είμαι βέβαιος ότι μόλις βγη στο δρόμο ο Αλφόνσος θά σκεφθή καλύτερα.

ΣΑΜΟΥΣΕ, (με κομικό τόνο χωρίς να τό θέλη).— 'Ενας θυμωμένος, ένας πακησιμένος άνθρωπος δεν μπορεί να σκεφθή. Μπέν, σάς παρακαλώ, προσεφάτε μου μιά μεγάλη έκδούλευσι: Κατεβήτε, τρέψτε, προσπαθήστε να τον βρήτε...

ΜΠΕΝ.— Ναι, άλλα τό Παρίσι δεν εινε κανένα χωριό.
ΣΑΜΟΥΣΕ.— Δεν έχει σημασία. Θά σάς βοηθήση ή τύχη... ή θεία πρόνοια. Σάς ικετεύω!

ΜΠΕΝ, (δπακούοντας).— Καλά πηγαίνω... (*Ο Σαμουσέ άπου περιπλανήθηκε στους δρόμους άναποφά-σιστος, τέλος μπαίνει σ' ένα σπίτι με κλειστά παραθυρόφυλλα.*)

Μόλις όμως μπαίνει σ' αυτό τό περιβάλλον άηδαιεί και φεύγει χωρίς να κηλιώση την άρετή του. Εινε πεινά βράδυ και γι' να σκοτισθή την ώρα του πηγαίνει σ' ένα καφενείο και κατά τά μεσάνυχτα γυρίζει σπίτι του τσακισμένος άπ' την ταλαιπωρία.)

ΣΑΜΟΥΣΕ, (πou τον περιμενε με άγωνία).— 'Επί τέλους! 'Ηρθες;
ΣΑΜΟΥΣΕ.— Ναι ήρθα... Και ό,τι σου έταξα, τό έκανα.

ΣΑΜΟΥΣΕ, (πou θέλει ν' άμφιβάλλη).— Μην έξακολουθής πεινά αυτό τό άστείο, Αλφόνσος, άρκετό κακό μου έκανες.

ΣΑΜΟΥΣΕ, (πέφτοντας σε μιά πολυθρόνα).— Δεν εινε καθόλου άστείο.

ΣΑΜΟΥΣΕ, (κινιτάζοντας τον προσκετικό και πιε-θόμενη από τη χαλασμένη όρι του).— Μά εινε δυνατόν να έκανες τέτοιο πιάγμα έού;... έού; (Την πιάνουν άξφρατα τά κλάματα). 'Α! τί φοβή! 'Εκανα άσχημα ν' άστείνω τό... άλλα κι' αυτό άκού-μω τό άστείο μου, αυτό τό πείραγμα μου, διν έκριψε παρά άγάτη... (Με λυγμούς) 'Ω! άγαπήμεν μου, φτωχέ μου άνδρα, γι' πάντα πεινά χαμένε!...

ΣΑΜΟΥΣΕ, (εινε τόσο συγκινημένος που δεν μπορεί πεινά να συγκρατηθή και να προσποιηθή).— Μά όχι... όχι... ψέγματα σου είπα, ψέγματα! (με έπισιμότητα πλησιάζοντας κοντά σ' ή γυναίκα του). Πιστεύεις ότι ή ζωή σου εινε γι' μένα καιν έρό;

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Ναι. Ναι! Ξέρω καλά ότι θέλεις πάν-τα τό καλό μου!

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Λοιπόν όρκίζομαι στη ζωή μου ότι δεν σ' άπάτησα!

(*Η Σόνια διατάζει λίγο άλλα καταλαβαίνει γεγώνωτα ότι της λέει την άλήθεια. Τον έσαι τόσο καλά!... 'Η καρά της γι' αυτό εινε τόσο μεγάλη και τόσο ειλικρινής, όπως ήταν πριν ή άπελι-σία της. 'Ο Σαμουσέ που δεν ζητούσε παρά ένα πρόσχημα γι' ν' άφήση να έκδηλωθή όλη του ή τρυφερότητα, ριχνεται στην άγκαλιά της γυ-ναίκας του. Και οι δύο σύζυγοι φιλιώνται πολλή ώρα, όπως θά έκαναν άν είχαν ξαναδιωθή ύ-στερ' από μιά κατατροφή*).

ΣΑΜΟΥΣΕ.— 'Αχ πως ξαλαφρώσα!... Τί εύτυχία!...
ΣΑΜΟΥΣΕ.— Μόνο γι' αυτή τη στιγμή την τόσο γλυκειά, δεν μετανοιώνω καθόλου γι' ότι έκανα.

ΣΑΜΟΥΣΕ! (Συναγινιέντα περίεργη).— 'Αλήθεια, πές μου τί έκα-νες; Τίποτ' άπολύτως ε;
ΣΑΜΟΥΣΕ.— 'Οχι άπολύτως.

ΣΑΜΟΥΣΕ.— Τι; Μήπως πήγες στο σπίτι κομμιάς άπ'... αυτές;
ΣΑΜΟΥΣΕ.— 'Οχι άγίατί μου. Σου τό όρκισθήκα. Έκει που πήγα ήταν πολλές. 'Αλλά άπέδισα άμέσως και ορκήθηκα ν' έβγαυ.

(*Όσο προχωρεί στην άφήγησι του ή Σόνια δεν μπορεί να συγκρατηθή και ξεσπασε σε δυνατά γέλια*).

ΣΑΜΟΥΣΕ, (θυμωμένος).— Μου φαίνεται ότι δεν εινε γι' μέ-να αυτά που σου διηγούμαι. Γιατί, μην ξεχνάς πόσο έλειψε να σε άπατήσω, κυρία Σόνια.

ΣΑΜΟΥΣΕ, (κινιτάζοντας τον από πάνω ως κάτω με ύφος στογ-μικό οίκτου).— Δεν σου τό έλεγα, φτωχέ μου Αλ-φόνσο, ότι δεν εινε στο χαρακτήρα μου αυτό; Είσαι πλάσιμένος γι' νάσαι πιστός σύζυγος, χροσέ μου...
ΣΑΜΟΥΣΕ.— !!!

ΣΑΜΟΥΣΕ: "Αχ! πως ξαλαφρώσα!..."

